

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 42066-05-23 סדובסקי נ' מדינת ישראל ואח'

לפני כבוד השופט יאיר דלוגין

התובע: חיים סדובסקי
מייצג את עצמו

נגד

הנתבעים: 1. מדינת ישראל
2. שי ניצן
ע"י עוד ניר גנצ'רסקי ועו"ד ליאת גור
מפרקליטות מחוז ת"א אזרחי
3. עיתון גלובס
ע"י עו"ד יורם מושקט ועו"ד אוריין אשכולי

פסק דין

1. לפניי בקשת הנתבעים לסילוק התביעה על הסף. הנתבעים 1 ו-2 מבקשים את הסילוק על הסף בשל התיישנות, העדר עילה ומעשה בית דין והגנה מוחלטת מכוח סעיפים 13(5) ו-9(13) לחוק איסור לשון הרע. הנתבעת 3 מבקשת סילוק על הסף בשל התיישנות.
2. מדובר בתביעה כספית בסך של 900,000 ₪, לחיוב הנתבעים בפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק, לפי חוק איסור לשון הרע, בשל פרסום דברי לשון הרע על התובע בזדון.
3. תמצית הרקע להגשת התביעה הנה כדלקמן: התובע מעיד על עצמו כי הנו ד"ר לנטורופתיה. לטענתו, הוא החל באופן אנונימי לעסוק בפרשת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, כבר למחרת הרצח, שאירע ביום 6.12.06, על מנת לתמוך ולסייע למשפחת המנוחה.
4. לטענתו, בהמשך הוא הצטרף לעו"ד דוד שפיגל, שייצג בזמנו את הנאשם רומן זדורוב, כדי לסייע בניהול תיק הרצח וכדי להעיד כמומחה על פעילות הורמונאלית טבעית, אשר גורמת לאדם ממוצע, הנמצא תחת לחץ חקירות, לתת מבטחו בחוקרים, להאמין להם, להאמין שעשה את שלא עשה, למלא את רצון החוקרים, שנחזים בעיניו להיות "החוקרים הטובים" ולמסור הודאת שווא.
5. בנוסף היה אמור התובע לטענתו להציג בעדותו הוכחות לעבירות רבות שנעשו על ידי אנשי חוק במסגרת חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, משיבוש הליכים ועד לעדויות שקר וכן השמדת ראיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 42066-05-23 סדובסקי נ' מדינת ישראל ואח'

6. ביום 26.2.09 התייצב, אפוא, התובע בבית המשפט, כדי להעיד מטעם ההגנה במשפטו של זדורוב (לפי הטענה נקבעו לו 4 ימי עדות).
7. דא עקא, לטענת התובע, הפרקליטות התנגדה כמעט לכל שאלה ששאל אותו הסניגור ומרבית ההתנגדויות התקבלו בתמיכה בלתי מתפשרת של אב בית הדין, כב' השופט יצחק כהן.
8. כמו כן, לטענת התובע, התובעות שייצגו את הפרקליטות במשפט, לעגו לו ושאלו אותו אם הוא עוסק עדיין בשיווק מוצרי חשמל, כשלטענתן כך נכתב בפרוטוקול משפטו של עמוס ברנס.
9. כתוצאה מכך, נוצר לטענת התובע מצב בלתי אפשרי, בו לא התאפשר לו בעדותו באותו היום להציג את הסיבה ההורמונאלית להודאת השווא שנתן זדורוב ואת ההוכחות על העבירות שבוצעו על ידי אנשי חוק.
10. לטענת התובע, ביום העדות השני שלו, בתאריך 1.3.09, עלה הוא לדוכן העדים, או אז הודיע מיד עו"ד שפיגל לבית המשפט שהוא חרד לבריאות העד (קרי לבריאותו של התובע), אשר לדברי עו"ד שפיגל לקח ללב את העובדה שנמנע ממנו להעיד בישיבה הקודמת ועל כן הוא (עו"ד שפיגל) מוותר על עדותו של העד.
11. לטענת התובע, מיד לאחר מכן החלה בתקשורת סערת פרסומי כזב אודותיו. לטענתו, דווח בתקשורת שגורמים בפרקליטות מסרו כי "חיים סדובסקי" **"העד המומחה"**, שהציג עצמו כחוקר פרטי ודוקטור, הוא כנראה סוכן מוצרי חשמל, שלא טרח היום להגיע לעדות" וזאת שעה שהתובע הוא ד"ר לנטורופתיה, הגיע לעדות ולא הציג עצמו כחוקר פרטי ושעה ששקר "סוכן מוצרי החשמל", התבסס על פרוטוקול במשפט עמוס ברנס משנת 1975, שבו למיטב זכרונו של התובע נכתב כי לאחר שחרורו מצבא סדיר, הוא עבד תקופה קצרה כשכיר בחנות מוצרי חשמל.
12. כך, טוען התובע, כבאבחת סכין, חוסלו חייו ושמו הטוב נפגע אנושות.
13. לטענת התובע, למרות שחלק מכלי התקשורת פרסמו את תגובתו, ששללה את השקרים והסבירה מדוע הופסקה עדותו, לא היה בכך כדי למנוע את הנזק האדיר שנגרם לו, מה גם שפורסמה בעקבות כך כתבה בנושא בערוץ 2, עם הפרטים השקריים ביחס לדברי הפרקליטות האמורים לעיל.
14. התובע כינס יחד עם עו"ד שפיגל מיד למחרת היום (2.3.09) מסיבת עיתונאים במטרה להפריך את השקרים ולהסביר מדוע נמנעה עדותו. בנוסף פנה עו"ד שפיגל לכלי התקשורת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 42066-05-23 סדובסקי נ' מדינת ישראל ואח'

- בדרישה להסיר את הפרסומים השקריים. רובם הסירו מיד. אחרים תחילה תיקנו את הכתבה וציינו כי בעבר עבד בחנות מוצרי חשמל ואח"כ הסירו את הכתבה לחלוטין.
15. דא עקא, שלטענת התובע, הכתבה השקרית, שפורסמה גם באתר חדשות ערוץ 2, הועתקה לאתר הנתבעת 3, תוך כך שהכותרות שלה נערכו לחומרה כנגד התובע, ושמו, שנעדר מהכותרות בכתבה המקורית (אין חולק כי שמו הוזכר בגוף הכתבה), הוסף פעמיים בכתובת וכן הוחלפה המילה "כנראה" במילה "התגלה" ביחס לאמירה כי הוא בסה"כ סוכן מוצרי חשמל.
16. אם לא די בכך, טוען התובע, מסתבר כי אותה כתבה מיום 1.3.09, שהועתקה לאתר הנתבעת 3, עדיין קיימת בשנת 2023 והיא תוצאת החיפוש הראשונה, עת מחפשים את שמו של התובע בגוגל.
17. על כן, הגיש התובע בחודש מאי 2023 את התביעה דנא, לפי חוק איסור לשון הרע, בה הוא עותר לחייב את הנתבעים כולם בפיצוי סטוטורי ללא הוכחת נזק, לרבות כפל פיצוי ללא הוכחת נזק, בשל פרסום הדברים בזדון, מכוח חוק איסור לשון הרע, בסכום של 900,000 ש"ח, בגין הפרסומים שביצעו הנתבעים בשנת 2009 כמפורט לעיל.
18. בשולי הדברים אציין כי לצד תיאור בכתב התביעה, את השתלשלות העניינים הרלוונטית לפרסומים ואת הטענה כי מדובר בלשון הרע וכי זכאי התובע לפיצוי סטוטורי, הקדיש התובע עמודים רבים בכתב התביעה, לטענות מפורטות הנוגעות להליכי החקירה בפרשת הרצח, כדי לתמוך בטענתו כי היה מניע מצד הנתבעים 1 ו-2 לפעול כפי שפעלו כלפיו, כדי למנוע כביכול את עדותו. ספק רב בעיני אם תיאור זה רלוונטי לתביעה, אולם הוא בכל מקרה לא רלוונטי לשאלת ההתיישנות.
19. הנתבעים כולם הגישו כתב הגנה ועותרים לדחיית התביעה על הסף וגם לגופה, מכוח שלל טענות ובעיקר הגנות סעיפים 13(5), 13(7), 13(9), 13(11) לחוק, לרבות הגנת האמת בפרסום והגנת תם הלב. יש לציין כי לנתבעים 1 ו-2 טענות נוספות שעניינן התנהלות התובע לאחר עדותו ובמהלך השנים, בהם הגיש הליכים מהליכים שונים ולרבות טענות עובדתיות שסותרות את טענותיו, כגון ביחס לשאלה האם התייצב או לא ביום 1.3.09 להעיד בבית המשפט, לרבות ביחס לטענה כי המדינה כביכול רצתה למנוע את עדותו וחקירתו, אולם כאמור, לא זה המקום לאזכר טענות אלה או לדון בהן.
20. הנתבעת 3 הגישה קודם להגשת כתב ההגנה מטעמה, בקשה לסילוק על הסף מפאת התיישנות וביקשה ארכה להגשת כתב הגנה עד לאחר מתן ההחלטה בבקשה. כב' הרשמת נתנה החלטה בבקשה "לתגובה לפי התקנות". התובע הגיב על הבקשה. לאחר שהגיב, החליטה כב' הרשמת כי על הנתבעת 3 להגיש קודם כתב הגנה ולאחר מכן היא יכולה לעתור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 42066-05-23 סדובסקי נ' מדינת ישראל ואח'

- למתן החלטה בבקשת הסף. הנתבעת 3 הגישה כתב הגנה ועתרה שוב, בגדרי כתב הגנתה, לסילוק התביעה על הסף מפאת התיישנות.
21. הנתבעים 1 ו-2 הגישו את בקשתם לסילוק על הסף לאחר שהגישו את כתב הגנתם ולאחר שגם נתנו הודעת חסינות ביחס לנתבע 2. הוריתי על תשובת התובע ותגובת הנתבעים 1 ו-2 לתשובתו וקבעתי את התיק לתז"פ ליום 27.4.24, כדי לתת החלטה בבקשה, לרבות כמובן בבקשת הנתבעת 3, שכבר הוגשה הרבה קודם לכן ושהתובע כבר הגיב לה מזמן. התובע השיב על הבקשה לסילוק על הסף והגיש התנגדות נפרדת להודעת החסינות. הנתבעים 1 ו-2 בחרו שלא להגיש תגובה לתשובה בנושא הסילוק על הסף.
22. כעת הגיעה השעה, אפוא, להכריע בבקשות.
23. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר שלפניי, נחה דעתי כי דין התביעה להידחות כנגד כל הנתבעים מפאת התיישנות. משכך, לא אדון בשאר טענות הסף.
24. על פי כתב התביעה עצמו, כל הפרסומים שבגינם הוגשה התביעה, פורסמו כאמור בשנת 2009.
25. הניסיון של התובע, בסעיף 2 לתגובתו לבקשת הנתבעת 3 ובסעיף 3 לתגובתו לבקשת הנתבעים 1 ו-2, לשנות חזית ולטעון כי העריכה שביצעה הנתבעת 3 בכתבה, בוצעה רק בשנת 2018, נוגדת את האמור בכתב התביעה ומהווה שינוי חזית ועל כן דינה להידחות.
26. בכתב התביעה, לא רק שאין זכר לטענה חדשה זו, אלא להפך וכאמור, מכתב התביעה ברור לחלוטין שהתובע טוען כי כבר בעת העתקת הכתבה מהאתר של ערוץ 2 בשנת 2009 אל אתר הנתבעת 3, ערכה הנתבעת 3 לחומרה את הכתבה, על ידי הוספת שמו של התובע פעמיים ושינוי נוסף שעשתה, כפי שכבר תואר לעיל.
27. ראה בעניין זה את סעיפים 4, 13 ו-39 לכתב התביעה וכן ראה נספח 3 לתביעה, שהוא צילום הכתבה עצמה, שנושאת תאריך 1.3.09 והיא כבר ערוכה כפי שטען התובע.
28. במיוחד סעיף 13 לכתב התביעה, לא מותיר ספק, שלפי האמור בכתב התביעה עצמו, כבר ביום 1.3.09 ביצעה הנתבעת 3 את העריכה המדוברת, שהרי התובע כותב באותו סעיף כי 14 שנים נשמרת כך הכתבה וכלשונו (הדגשות בקן תחתון במקור); ההדגשה בשני קווים תחתונים (שלי): "וידגש (!) כתבה זו הועתקה, נערכה והוחמרה. כשבמשך יותר מ-14 שנים נשמרת הכתבה הזאת במקום הראשון מתוך אלפי אזכורים, בחיפוש בגוגל אחר שם התובע".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 42066-05-23 סדובסקי נ' מדינת ישראל ואח'

29. גם נספח 3 לתביעה, שהוא כאמור צילום הכתבה עצמה, לא מותיר מקום לספק, שכן ההחמרה כבר נמצאת בה והתאריך של הכתבה הוא 1.3.09.
30. מבלי לגרוע מכל האמור לעיל ומכך שאין להתיר את הטענה נוכח שינוי החזית המוחלט, אציין כי לא ניתן למצוא בין נספחי כתב התביעה, גרסה של הכתבה באתר הנתבעת 3 מלפני עריכתה. ככל שהיה ממש בטענת התובע, כי הכתבה נערכה רק בשנת 2018, כיצד לא צורפה לתביעה הגרסה הלא ערוכה משנת 2009. אין הסבר לכך ולא בכדי.
31. גם הטענה הנוספת שהעלה התובע לראשונה בתגובתו לבקשת הנתבעת 3, לפיה הוא גילה אודות הכתבה של הנתבעת 3 רק בשנת 2021, נסתרת חזיתית ממה שנטען בכתב התביעה.
32. ראשית, אין זכר בכתב התביעה לטענה שלפיה גילה התובע רק בשנת 2021 את הכתבה של הנתבעת 3. גם אין זכר לסיפור החדש שסיפר בתגובה הנ"ל, לפיו גילה את הכתבה בשנת 2021, לאחר שרשם את שמו בגוגל, דבר שעשה בעקבות כך שעקב החלטת הפרקליטות למשפט חוזר בשנת 2021, עלתה אז שוב האפשרות שיעיד.
33. עיון בכתב התביעה כולו מעיד בבירור כי התובע אינו מבדיל בין הכתבה שפורסמה באתר הנתבעת 3 ושנערכה לחומרה ולבין שאר הכתבות, מבחינת המועד בו פורסמו ולרבות מבחינת המועד בו גילה את קיומן. מסעיפי כתב התביעה ומהסיפור הכרונולוגי של השתלשלות העניינים בכתב התביעה, ברור לחלוטין כי ביום 1.3.09 פורסמו כל הכתבות מושא התביעה, כי התובע גילה זאת כבר באותו היום, כי כינס בנושא מסיבת עיתונאים כבר למחרת היום, וכי בסמוך לאחר מכן פנה בא כוחו לכל כלי התקשורת שפרסמו כתבות ואלה כולם הסירו לבסוף את הכתבות, למעט הנתבעת 3.
34. זאת ועוד - מסעיף 12 לתביעה, עולה כי התובע צפה מראש את טענת ההתיישנות והקדים לטעון כי לפי סעיף 89 לפקודת הנזיקין טרם התיישנה תביעתו, שעה שמדובר לטענתו במחדל מתמשך, נוכח המשך קיומה עד היום של הכתבה שהנתבעת 3 פרסמה, אולם ללא זכר לטענות כי הכתבה באתר הנתבעת 3 נערכה ושונתה רק בשנת 2018 וכי גילה אותה רק בשנת 2021.
35. פשיטא כי לו באמת נעשו העריכות לכתבה רק בשנת 2018 ולו גילה את הכתבה רק בשנת 2021, היה מוסיף התובע טענות אלה לכתב התביעה לצד האחרות שטען בניסיון להדוף מראש את טענת ההתיישנות.
36. ויודגש – בתגובותיו לבקשות לא טען התובע כי נפלה טעות בכתב התביעה המקורי או כי הגרסאות החדשות נשמטו בהיסח הדעת ולא ביקש לתקן את כתב התביעה ולא בכדי, שהרי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 42066-05-23 סדובסקי נ' מדינת ישראל ואח'

- כיצד ניתן לטעון טענות מסוג זה, שעה שבכתב התביעה ניתנה גרסה פוזיטיבית בדבר עריכת הכתבה כבר ביום 1.3.09 וגילוי הכתבה האמורה, כמו שאר הכתבות, כבר באותו היום.
37. תקופת ההתיישנות שחלה על תביעה בגין לשון הרע, היא זו הקבועה בחוק ההתיישנות, כשתקופת ההתיישנות היא 7 שנים מיום שנולדה עילת התביעה. בהינתן שהתביעה היא בגין פרסומים משנת 2009 ואלה נודעו לתובע מיד עם פרסומם ביום 1.3.09, הרי שעילת התביעה נולדה כבר אז וחלה התיישנות על התביעה כבר בשנת 2016.
38. גם אם נלך לפי סעיף 89 לפקודת הנזיקין, גם אז לא יסייע הדבר לתובע, שכן 7 שנים ממועד המעשה (קרי הפרסום), מביא אותנו גם כאן להתיישנות התביעה בשנת 2016.
39. גם אם חל סעיף 89(2), שעננינו ספירת תקופת ההתיישנות מיום שאירע הנזק או שהתגלה הנזק שאירע, עדיין מדובר ב-10 שנים מיום 1.3.09, שכן לפי התביעה, הנזק נגרם מיד עם פרסום הפרסומים שכללו לשון הרע והתובע גילה את הפרסומים, קרי גם את הנזק, באותו היום. 10 שנים מיום 1.3.09, מביא אותנו ליום 1.3.2019, מועד בו כבר התיישנה התביעה.
40. אוסיף כי לפי הפסיקה שציטטה הנתבעת והספרות, המקובלים עליי (בש"א ת"א 23004/00 מעריב הוצאת מודיעים בע"מ נ' נסים דני ושנהר, "דיני לשון הרע", הוצאת נבו, עמ' 431-432), בתביעת לשון הרע מועד תחילת ההתיישנות נספרת מיום הפרסום של דברי הלשון הרע, ודאי שכך מקום שהתביעה היא לפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק, כמו כאן, שכן בתביעה לפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק, נושא הנזק לא רלוונטי כלל.
41. לבסוף, יש לדחות גם את טענת התובע הנוספת, לפיה מדובר בעוולה מתמשכת שטרם חדלה מלהתקיים וכי בהתאם לכך מדובר בעילה מתחדשת לצרכי התיישנות ומשכך, גם לפי חוק ההתיישנות וגם לפי פקידת הנזיקין, טרם חלפה כביכול תקופת ההתיישנות.
42. לדידי, פרסום של לשון הרע, גם אם בכתבה שפורסמה במרשתת ולא הוסרה, לא מהווה עילה מתחדשת או עוולה מתחדשת או מעשה נמשך והולך.
43. כפי שהוצע בפסק הדין שהביאו הנתבעים 1 ו-2 ברע"א 4673/15 שאול בר נוי נ' עמי סביר, אפשר לראות בפרסום לשון הרע בכתבה במרשתת כעוולה שביצועה הושלם עם הפרסום הראשוני, כאשר המשך קיום הכתבה במרשתת, אינו בגדר מעשה נמשך והעובדה שהפרסום פתוח לעיון ומדי יום מעיינים בכתבה, אינה אלא בגדר עיון נוסף בפרסום קיים ולא פרסום נוסף או פרסום מתחדש וכלשון פסק הדין: "בהקשר זה אציין, מבלי לקבוע מסמרות בדבר, כי ניתן להרהר אחר קביעותיהן של הערכאות הקודמות לפיהן הפרסום המעוול הוא בגדר "עוולה מתחדשת", באופן שמועד תחילתו של מירוץ ההתיישנות נפתח מדי יום מחדש, אם כי אפשרות זו אינה בלתי סבירה. כנגד קביעה זו ניתן לסבור, כי ביצוע העוולה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 42066-05-23 סדובסקי נ' מדינת ישראל ואח'

הושלם במועד שבו לשון הרע פורסמה לראשונה במנוע החיפוש, וכי העובדה שהפרסום נצפה מאז בכל פעם שמבצעים חיפוש בגוגל, אינו בגדר פרסום חדש, אלא עיון נוסף בפרסום קיים (כשם שעוולת לשון הרע בגין פרסום בספר מתגבשת במועד פרסום הספר ואינה מתחדשת כל אימת שמעיינים בו)."

44. התובע מביא בתגובתו את המשך הציטוט הנ"ל לפיו: "מאידך גיסא, ניתן לטעון כי, בענייננו, כל חיפוש בגוגל "יוצר" מחדש את הפרסום. השאלה באלו הקשרים ונסיבות ראוי לסווג עוולה כ"עוולה נמשכת" (אם כ"עוולה מתחדשת" ואם כ"עוולה מתארכת" בלשונו של ישראל גלעד במאמרו "התיישנות בנזיקין – הצעה לשינוי החוק" משפטים יט 81, 99 (1989)), אינה פשוטה כל עיקר, ונוגעת ליחס שבין מהות הערכים המוגנים מכוח העוולה העומדת על הפרק, ועילות התביעה שזו עשויה להקים בנסיבות, לבין חשיבות השיקולים העומדים ביסודו של מוסד ההתיישנות. כאשר עסקינן בעוולת לשון הרע שנגרמה בשל פרסום באינטרנט, מורכבותה של השאלה אף גוברת נוכח המאפיינים המיוחדים של פרסומים מסוג זה ודרכי החשיפה אליהם. בפרשה שלפנינו, כאמור לעיל, אין חשד שהגשת התביעה נעשתה בחלוף תקופת ההתיישנות, ומשכך איני נזקק להכריע בשאלה עקרונית זו (לדיון בגישות השונות לסוגיה זו, ראו: אלעד פלד "מניין תקופת ההתיישנות בתביעות בגין עוולות מקוונות" חוקים ד 57 (2012))."

45. התובע טוען כי בית המשפט בעניין בר נוי הנ"ל, לא שינה את תוצאת ערכאה קמא באותו מקרה, הגם שהתביעה הוגשה בחלוף 9 שנים מהפרסום, אלא ששם לא הייתה מחלוקת כי התביעה הוגשה לפני חלוף תקופת ההתיישנות (שכן נקבע כי הנפגע שם גילה את הפרסום שנים לאחר שנעשה ועל כן הוחל סעיף 8 לחוק ההתיישנות). עקב כך ורק עקב כך, לא נזקק בית המשפט שם להכריע בנושא העוולה המתחדשת, כפי שציין בית המשפט במפורש באותו קטע שציטטתי לעיל. כאן לעומת זאת, גילה התובע את הפרסום ביום הפרסום, כך שיש צורך להכריע באותה שאלת העילה המתחדשת כן או לא.

46. אני בדעה כאמור שיש לראות בפרסום של כתבה במרשתת לצרכי התיישנות כעוולה שהושלמה ביום פרסומה ולא כעוולה נמשכת, בדיוק כפי שרואים ביחס לספר שכולל לשון הרע, נשאר על המדף שנים ואנשים רבים קונים אותו ומעיינים בו, כפי שציין בית המשפט בהקשר לאפשרות זו בפסק הדין הנ"ל.

47. אוסיף כי קבלת הפרשנות שלפיה מדובר במעשה נמשך לצרכי התיישנות, כל עוד הפרסום לא הוסר מהמרשתת, תגרום למצב שבו תהיה קיימת עילת תביעה שלא התיישנה גם לאחר עשרות שנים, דבר שאינו רצוי ונוגד את אחד העקרונות של דיני ההתיישנות, שהוא קציבת מועד להגשת תביעה למימוש זכות משפטית, בין היתר כדי לא לגרום לנתבע נזק ראייתי וכדי לתת לנפגעים תמריץ להביא עניים בפני בית המשפט מוקדם ככל הניתן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 42066-05-23 סדובסקי נ' מדינת ישראל ואח'

48. מסקנה זו נכונה בפרט לגבי פרסומים במרשתת וזאת נוכח כמות התביעות העצומה בגין לשון הרע אשר מוגשות לבתי המשפט בעידן הדיגיטלי, בקשר עם פרסומים במרשתת, כמו גם בגין פרסומים באפליקציות חברתיות וכו'.

49. כמובן, שאם נפגע מלשון הרע לא גילה את הפרסום במועד עלייתו למרשתת ולא יכול היה לגלות אותה בזהירות סבירה, כאמור בסעיף 8 לחוק, תתחיל התקופה ביום שבו נודע לתובע אודות הפרסום, אולם כאן כאמור, נודע לתובע על הפרסומים מושא התביעה כבר ביום הפרסום, קרי 1.3.09.

50. כאן המקום להוסיף כי גם לו ראיתי בפרסום הכתבה על ידי הנתבעת 3 באתר שלה משום עוולה מתחדשת מדי יום, עדיין התביעה נגד הנתבעים 1 ו-2 דינה היה להידחות, שכן עילת התביעה כנגדם היא הפרטים שמהווים לשון הרע שהעבירו לערוץ 2 והרי הכתבה בערוץ 2 פורסמה פעם אחת ואין אפילו טענה כי נשמרה במרשתת וכך גם לגבי הפרסום באתר של ערוץ 2. יתרה מכך, בסעיף 38 לתביעה, נטען במפורש כי כל כלי התקשורת הסירו את הכתבות, למעט הנתבעת 3.

51. אשר על כן, התביעה נדחית מפאת התיישנות. בהינתן התוצאה וכן בהינתן מחד השלב המוקדם שבו מסתיימת התביעה ומאידך היקף העבודה שנדרשה וסכום התביעה הגבוה שריחף מעל ראשיהם של הנתבעים, התובע ישלם לנתבעים 1 ו-2 הוצאות משפט בסכום של 20,000 ₪ וכך גם לנתבעת 3 וזאת תוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, ב"ט אייר תשפ"ד, 27 מאי 2024.

יאיר דלוגין, שופט

